

NAKLADATELSTVÍ EPOCHA – EDICE JINÉ SVĚTY

DEJSTVÍ

ZUZANA STRACHOTOVÁ

JINÉ SVĚTY

DEVĚT DNÍ

DEVĚT DNÍ

ZUZANA STRACHOTOVÁ

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

© Zuzana Strachotová, 2025

Illustration © Josef Surý (Levelist4), 2025

Drawing © Aleš Karda, 2025

Cover art © Lukáš Tuma, 2025

Czech edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2025

ISBN 978-80-278-0233-3 (print)

ISBN 978-80-278-1548-7 (ePub)

ISBN 978-80-278-1549-4 (mobi)

ISBN 978-80-278-1550-0 (pdf)

Každému, komu život přinesl něco jiného, než čekal.

*Mladému muži v metru za to,
že se stal tváří Parkera.*

PŘED ČTRNÁCTI LETY

Přes ostré hroty železného plotu sledoval dění na pozemku místní školy. Byla to jediná chvíle, kdy mohl na okamžik vidět svou dceru a sám zůstat nespátřen. Náboženské rozjímání skončilo před několika minutami a nyní žáci čekali na rodiče. Popošel kousek dál, ale zdálo se, že tentokrát mít štěstí nebude. Ještě jednou přešel nádvoří pohledem. Zrak mu přitom padl na skupinu starších chlapců, kteří obklopovali hochu ve svém středu. Nejdřív si pomyslel, že se stal terčem útoku. O to podivněji působila žena, která jejich počínání s úsměvem sledovala opodál. Nechal se ovládnout zvědavostí a prošel bránou na pozemek školy.

Chlapci mezitím pokračovali v soupeření a jemu nemohla uniknout mladíkova vítězství. Sám protivníky vyzýval a několikrát jim dokonce určité pohyby vysvětloval.

Jakmile ho skupina spatřila, daly se děti na ústup. Popošel blíž a střetl se s černovlasou ženou, která se

před ním hluboce uklonila. „Věřit a nepochybovat, je mi ctí setkat se s vykonavatelem citadelské vůle,“ řekla.

„Věřit a nepochybovat, to je váš syn?“

„Ano, pane,“ odpověděla, postrčila chlapce dopředu a rychle poupravila jeho postoj. „No tak, jak jsme se to učili? Omlouvám se. Je nervózní z vaší hodnosti.“

„Kolik je mu let?“ zeptal se.

„V létě mu bude třináct.“

„Zdá se, že je vysoce pohybově nadaný. Už jsi, hochu, přemýšlel, jak Citadele posloužíš, až vyrosteš?“

„Otec si přeje, abych se stal lékařem.“

Žena nesouhlasně semkla rty.

Možná ze zájmu sáhl po pistoli. Jakmile si získal chlapcovu pozornost, vyndal zásobník, zatáhl za závěr, přesvědčil se, že je prázdná komora, a poté zásobník opět zaklapl. Nabil zbraň a podal mu ji.

Hoch si ji několik vteřin prohlížel a hned nato přesně zopakoval jeho postup. Když mu nabitou pistoli vracel, hlasem prostým všech emocí pronesl: „Není bezpečné manipulovat se zbraní v přítomnosti civilistů.“

Žena vytřeštila oči a okamžitě syna okřikla: „Jak se opovažuješ takto mluvit s citadelským důstojníkem?“

„Omlouvám se, matko. Přišlo mi to jako důležitá informace.“

Zdálo se, že se černovláska chystá svého syna potrestat, proto zakročil.

„Máš pravdu, hochu. Nemohu ti upřít všímavost a talent. Bez pokory ovšem svých cílů nikdy nedosáhneš. Citadela vždy hledá odhodlané muže. Z chlapců, jako jsi ty, vychová důstojné následovníky Boží. Ti nejlepší pak

mají tu čest sloužit služebníkům jediného Boha. Avšak pouze bezchybné chování, vynikající výsledky a dokonalé sebeovládání ti otevřou tuto cestu. Jsi schopen po ní jít?“

Chlapci zasvítily oči a on věděl, že právě postavil dítě před nový životní cíl. Již za dva roky se bude moci účastnit vojenského přijímání. A stát se další silou, která vynutí řád.

Bude ho sledovat.

PRVNÍ ČÁST

*„Tahle žena je váš cíl. Přiveďte ji za každou cenu.
Musí být naprosto v pořádku.“*

Věřit a nepochybovat, obyvatelé Sabrie. K příležitosti Svaté pouti proběhne také poprava sto padesáti tří osob zadržovaných skupinou Jestřábů. Synchronizovaná operace vedla k odhalení rozsáhlé zločinné sítě, která se provinila porušením náboženských zákonů. Hromadná poprava proběhne na hlavním náměstí všech hlavních měst.

– záznam vysílání citadelského přenosu

I

Mezi stromy se snášel soumrak. To si aspoň Sera na moment pomyslela, než jí došlo, že je to absurdní. Od chvíle, kdy odpoledne opustila havarované auto, uběhlo jen několik minut. Teď už to ale bylo jedno. Jediným cílem se stalo co nejrychleji zmizet ve změti stromů, kapradin a křovisek. Na tvář jí dopadly první těžké kapky a za půl minuty už byla naprosto promočená. Samozřejmě že se i obyčejný letní deštík musí proměnit v liják...

Sera běžela jako o závod a snažila se nevnímat, že se jí země pod nohama mění v bažinu. Neuvěřitelně prudký déšť by ji možná za normálních okolností donutil zpomalit nebo úplně zastavit, jenže teď si to nemohla dovolit. Ačkoli se viditelnost blížila nule a vše se smrsklo na čtyři základní pohyby – krok, odstrčit větev, skočit, shýbnout se –, nezáleželo na tom, co je před ní, nebo dokonce vedle ní. Důvod šíleného sprintu byl za ní. Na vteřinu si dovolila natočit hlavu a úkosem pohlédla

za sebe. Mrkáním se snažila vyhnat z očí vodu, která jí stékala po obličejí a spolu s potem bolestně štípala. Její snaha vyšla naprosto marně. Přes provazce vody nebylo vůbec nic vidět. Nebylo možné určit, jak je pronásledovatel blízko.

Chvilková nepozornost si vybrala svou daň a Seře na rozbahněné zemi podklouzla noha. Po zadku se svezla z mírného kopečku, ale reflexy ji vymrštily dřív, než se mohla rozmyslet, kam vlastně běží. Vletěla přímo mezi kapradí, kde se mezi obřímí trsy vinula lehce udusaná pěšina, vytvořená a používaná zvířaty jako stezka. I když bylo jednodušší běžet tudy, riskovala snazší dopadení. Přes hustý déšť sice nebylo vidět, jenomže Sera neměla kam jinam odbočit. Vegetace rostla příliš hustě u sebe. Mohla by se zkusit schovat v nějakém hustém křoví. Bahno, kterým se po pádu celá pokryla, jí přilepilo vlasy k hlavě a zakrylo veškeré lidské rysy v obličejí. Dokonalé maskování však vytrvalý déšť nemilosrdně smyl. A jakmile by si pronásledovatel všiml, že stopy končí... Neměla na výběr. Musela stezku využít.

Sera dál udržovala rychlé tempo i přes náročný terén. Snažila se ignorovat tíhu kabátu nasáklého vodou i pocit, že jí shoří plíce. I když tomu tak nebývalo vždycky, patřila k celkem dobrým běžcům. Nicméně ostré píchnutí na hrudi ohlašovalo, že se její hranice přece jenom blíží. Když už začala přemýšlet, že se kabátu zbaví, přišla další skluzavka. Tentokrát jízdu absolvovala po bříše a hlavou napřed. Chvilková dezorientace sice ukradla cenné vteřiny, za moment už však byla zase na nohou. Před ní teď leželo několik polámaných stromů. Mohut-

ným skokem překonala kmen prvního a doslova přeletěla druhý. Při třetím odrazu jí podklouzla noha a přes kmen se převalila po hlavě. Tělo už odmítalo dál poslouchat. V prsou ji příšerně píchalo, v puse ucítila slanou chuť potu. Znechuceně několikrát odplivla a odplazila se k širšímu konci kmene, o který se opřela. Křečovitě oddechovala, a zatímco si dopřávala chvilkový odpočinek, rozhlížela se po okolí.

Ocitla se na naprosto nevhodném místě. Po pravé straně se tyčila skála, jejíž hladké stěny znemožňovaly jakýkoli výstup. Kus skalního štítu se utrhł a sesuv kamení vytvořil val, který zpusťošil vegetaci v nejbližším okolí. Nacházela se teď na mýtině, která se ze svahu, odkud sjela, dala hravě přejet jediným pohledem.

Sera rychle promyslela své možnosti. Mohla by vylézt po sesuvu někam nahoru a doufat, že se schová v puklině skály. Toho by si ovšem určitě všiml. Ani na sekundu ji nenapadlo, že by pronásledovatele setřásla. Může být za ní maximálně tři sta metrů, hned by ji uviděl. Další možnost skýťala skupina stromů asi dvacet metrů ve předu. Kdyby mezi ně stihla doběhnout dřív, než se *on* dostane na okraj svahu, mohla by mu zmizet. Do kapradin šikmo vlevo se vběhnout nedalo. Rostly tak hustě, že by se v nich zasekla po pár krocích. Déšť naneštěstí začal polevovat a viditelnost se pomalu zvyšovala. Všechno hrálo proti. Mozek jí pracoval na maximum, adrenalin držel tep až nezdravě vysoko.

Musím se rozhodnout!

Z příruční tašky vytáhla otlučené zrcátko a opatrně ho zvedla. V odraze se objevil svah, ze kterého sklouzla.

Zaúpěla při zjištění, že její tělo vytvořilo v bahně jasné viditelnou brázdou. Ve chvíli, kdy v duchu vymyslela dostatečně drsnou nadávku, která by vystihla nespravedlnost situace, se z kapradin vyřítíl *on*. Jen taktak se zastavil na okraji, aby neopakoval Seřin skluz. Stopy po její přítomnosti si ale všiml okamžitě. Vzápětí se rozhlédl po mýtině.

Děšť úplně ustal a všechna nepřízeň osudu se upřela na Seru. V tomto nezdravém světě se počasí měnilo mrknutím oka a po mýtině už tančily první paprsky slunce. Nebylo pro něj příliš těžké zachytit za kmenem záblesk, který hodilo Seřino zrcátko.

Uběhla jedna zdrcující vteřina.

Sera se vyřítila z úkrytu a vběhla přímo mezi stromy. Nemusela se ohlížet. Věděla, že ho má hned za zády. Kabát se jí plácal o stehna, jak sprintovala, přeskakovala překážky a snažila se přitom nenarazit do stromu, nezakopnout nebo neuklouznout. Zvuk trhajícího se ostružiní uslyšela dřív, než ucítila zapíchnuté trny. Ignorovala ostrou bolest a zamířila rovnou mezi turopalmy.

Několik větví šlehlo Seru do tváře a byla si téměř jistá, že jedna větev způsobila zranění až do krve. Další zásah byl přímo do nosu. O tři kroky později už na rtech cítila kovovou chuť. Mezi šustěním listů zaslechla kroky. Ve chvíli, kdy ji za límec uchopila ruka, turopalmy zmizely a objevil se příkrý sráz. Na reakci zbyl pouhý okamžik.

Sera se pokusila otočit a vrhnout se opačným směrem. Pronásledovatel do ní setrvačností narazil a jeho

stisk povolil. Chytla se poblíž visící liány a vyhnula se tak jeho druhé ruce, která jen pročísla vzduch. Zároveň se sesunul velký kus podmáčené země, na které stáli. Liána nápor neunesla a tentokrát to byla Sera, kdo narazil do druhého. Zoufale zamávala rukama ve vzduchu a ztratila rovnováhu.

Oba klouzali ohromnou rychlostí někam do prázdna. Doslova vyrývali cestu v hlíně, protože zkřížili cestu potoku a svah tu byl měkký jako máslo. Několikrát do sebe narazili. Chatrný popruh cestovní tašky nevydržel nápor a přetrhl se. Sera znovu prolétla ostružiním, po těle se jí roztančily tisíce bolestivých jehliček. Prsty v zemi zanechávaly hluboké brázdy, jak se snažila něčeho zachytit. Náraz hrudníkem do kamene jí vyrazil dech. Ozvalo se křupnutí. Udělala několik kotoulů, které bolest ještě umocnily. Zatmělo se jí před očima a prakticky nevnímala, když z výšky dvou metrů dopadla do bahnitě tůně společně s hromadou větví, hlíny a svým nepřítelem.

Když konečně nabyla vědomí, zírala přímo do otevřené tlamy. Pokusila se zvednout, avšak výsledkem bylo, že se skulila do vody. V místech, kde měla původně hlavu, se nyní tyčila vakožížala. Očividně se lekla stejně jako Sera, protože se její tlusté, asi půl metru dlouhé našedlé tělo vlnilo ve zvláštním rytmu ze strany na stranu. Nejspíš se snažila zastrašit nepřítele. Chvilí se navzájem hypnotizovaly pohledem a pak se vakožížala vydala hledat jinou potravu.

„Stejně bych ti nechutnala,“ prohodila k vakožížale.
„Nejsem mrtvá... zatím.“

Sera se pokusila kleknout si, ale žebry jí projela ostrá bolest. Zatnula zuby a vyplazila se z tůně ven. V hlavě jí hučelo a jen taktak udržela žaludek na uzdě. Okamžik trvalo, než si uvědomila, co se stalo.

Všimla si ho celkem rychle. Ležel v tůni celým tělem a nehýbal se. A protože nic nenasvědčovalo tomu, že by se v nejbližších chvílích probral, rozhodla se zkontrolovat svůj úraz. Strhala si z těla šlahouny a sundala kabát. Rychle ze sebe vytáhla poslední trny a dobrodila se pod vodopád, který při vydatných deštích tůň napájel. Voda jí sahala skoro do pasu, kotníky se bořila do bahna.

Jakmile si vyhrnula tuniku, nechala po sobě stékat vodu. Brzo bylo všechno bláto pryč, a tak si mohla lépe prohlédnout svá zranění. Na levém boku se jí táhla ošklivá podlitina. Opatrně si přejela prsty po žebrech. Bolest napověděla, že jsou pravděpodobně pouze naložená, protože naštěstí mohla dýchat a nikde neucítila zlom. Natáhla ruku k obličeji a opatrně si ohmatala nos. Na prstech jí zůstala trocha krve, jinak žádné větší poranění.

Začala se brodit ven z tůně a ještě jednou pohlédla na pronásledovatele. Ležel stále nehybně, ale voda mu sahala až k bradě.

To před chvílí nebylo, pomyslela si. Netušila, jak dlouho byli oba v bezvědomí, nicméně se dalo snadno odhadnout, kdy se on utopí. Udělala ještě několik kroků směrem ke břehu a pak se k němu s povzdechem začala vracet. Vodu už skoro vdechoval.

„Ach jo, tohohle budu určitě hrozně litovat,“ pronesla napůl šeptem a popadla ho za límec. Jen co napnula tělo,

ucítila další vlnu bolesti. Přesto ho ale dokázala vytáhnout dostatečně daleko.

„Tak, a teď mi nikdo nemůže tvrdit, že jsou nevěřící krutí zabijáci,“ mumlala si.

Ačkoli jí jedna část říkala, že je blázen, když zachraňuje člověka, který ji chce pravděpodobně zabít, nemohla ho prostě jen tak nechat zemřít. Je to jen oběť víry, co plní rozkazy papalášů z Citadely. Beztak pravděpodobně v protolese nepřežije víc než několik hodin. S trochou štěstí se možná zvládne vrátit k polorozpadlé silnici. Avšak pro každého Citadelana znamenala Hranice civilizace místo, kde končilo bezpečí obydlené oblasti a začínala děsivá smrtící zóna divočiny.

Sklonila se nad ním, aby si ho lépe prohlédla. Nemohlo mu být víc než dvacet sedm. Tmavé, skoro černé vlasy měl po stranách vystříhané, na temeni delší. Na Citadelu docela netradiční kombinace. Těžko věřit, že jeho pohledná tvář jistě rozsávala smrt bez mrknutí oka.

Měl vojenské oblečení typické pro městskou hlídku a zdál se neozbrojen. Pravděpodobně ho o část vybavení připravil nepříjemný pád, stejně jako ji. Opatrně vytáhla známky. „Lee Parker,“ zašeptala a četla dál. „První útvar – Jestřábové.“

Známky Seře vyklouzly z prstů. Cítila, jak ji polilo horko a žaludek provedl přemet. Agenti ze skupiny Jestřábů patřili k nejlepším. Byla to elita Citadely. Vždycky plnili nejtěžší, a hlavně nejbrutálnější úkoly. Měli speciální výcvik, ke kterému patřilo každodenní vymývání mozku. Byli zběhlí snad ve všem. V bojových technikách, střelbě, zdravotnictví, mučení... A také

v přežití v divočině. Právě strach z protolesa a ze zvířat využívali povstalci proti Citadele. Městská hlídka by se nikdy neodvážila překročit Hranici civilizace. Jestřábové byli jiní.

Nepsané pravidlo velelo, aby před nimi každý, kdo nesympatizuje s Citadelou, rychle utekl. Pár Jestřábů se nakonec přidalo k povstalcům. Nebyla to snadná cesta. Stálo to mnoho přesvědčování a důkazů.

A teď tu na zemi jeden leží. Zrakem spočinula na roztrženém rukávu odhalujícím silně krvácející ránu. Je to přece člověk. Naverbovaný a zblbnutý, ale pořád ještě člověk...

Kousla se do rtu.

Uvědomovala si, že její úvahy jsou naivní. Byl to Jestřáb v plné síle. Nikdy by jí podobné milosrdenství neprokázal. Proč jen nemohl být z obyčejné městské hlídky...

Poklekla k němu a z jeho pouzdra u pasu vytáhla dýku s dlouhou tenkou čepelí.

Kolik lidí už zabil?

Čepel se zaleskla. Přiložila mu ji ke krku.

Kolik mých blízkých padlo jeho přičiněním?

Ruka se jí zachvěla.

Znal ho?

Sera se nadechla a pak zakroutila hlavou. Nemohla si pomoci. Nešlo to... Přes nesmiřitelný boj, který mezi Citadelou a povstalci zuřil desítky let, se o slovo přihlásilo svědomí. Jedna věc byla zabít nepřítele v rovnocenném boji, a něco jiného bylo chladnokrevně zavraždit osobu, která se ani nemůže bránit. Přestože by se tak

Citadelan nikdy nezachoval, ona sama zvolila život v Bloku, protože ctěla určité morální zásady. Nyní spolu byli jen sami dva. Neriskovala život členů své jednotky, jen ten svůj.

Nakonec se k němu shýbla. Stále ležel obličejem k zemi, mohla tedy snadno k jeho batohu. Chvíli se v něm přehrabovala a přitom neustále úkosem sledovala, jestli se neprobírá. Při sebemenším náznaku byla připravená poslat ho zase na chvíli do bezvědomí. Ze zásob se rozhodla vzít si s sebou pláštěnku, tu zvláštní dýku, lahev, nějaké jídlo a část obsahu lékárny. Vysílačka nevypadala, že by fungovala, a zbytek věcí jí teď nebyl k užitku. Nakonec sklouzla pohledem k jeho ruce. Krev se už stihla vpít do hlíny a jako malý potůček stékala do tůně, kde barvila hladinu do ruda. Potřásla hlavou a přiklekla k němu. Nožem opatrně nařízla rukáv a kritickým pohledem zhodnotila zranění. Hluboké a ošklivé. Vymyla ránu vodou z lahve, dezinfekci se však použít neodvážila.

„Promiň, kámo, ale budeš si to muset vyčistit sám. Nebudu riskovat, že tě to pálení probudí.“

Nakonec ránu rychle ovázala. Pak ještě jednou sáhla do batohu a vytáhla stahovací pásky. Ruce mu přitiskla k sobě a pevně je páskou spoutala. Taktéž nohy. Seře bylo jasné, že se z toho určitě dostane, trochu ho to ovšem zpomalí. Zvláště když nemá nůž. Sama se lesem dokázala pohybovat snadno a jistě. Než se osvobodí, bude kilometry daleko.

V boku jí už nepříjemně pulzovalo námahou, a tak usoudila, že je nejvyšší čas vyrazit. Sebrala ze země vě-

tev a použila ji jako hůl. Pravou rukou se přitom držela za bok a co nejrychleji zmizela v hustém podrostu.

Kdyby se Sera otočila, všimla by si, že má Parker modré oči.